

**"לדורות"****סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל  
שאלון לרישום קורות ניצולת השואה**

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו [www.ledorot.gov.il](http://www.ledorot.gov.il)

**שם משפחה ושם פרטי כיום**

שם משפחה: כרמי	שם פרטי: שרה
-------------------	-----------------

**פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה**

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: יעקובוביץ		בלועזית
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: ארז'בט		בלועזית
תאריך לידה: 16.09.1926	מין: נ / ז	בלועזית
עיר לידה: ניר צאוי (כפר בהונגריה)		בלועזית
שם פרטי של האב: אברהם יעקב		שם פרטי ושם נעורים של האם:
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: ניר צאוי		בלועזית
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה)		מקצוע לפני המלחמה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ):		
במידה והיית בגטו, ציין את שמו: מטסלקה		
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו: אושוויץ, טפליצה		
תאריך השחרור: 08.05.1945	מקום השחרור: טפליצה	
במידה והיית במחנה עקורים, ציין את שמו		לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? הונגריה
מקומות/מחנות בדרך לארץ: קפריסין		שנת עליה: 1947
		שם האנייה (אם עלה בדרך הים): כנסת ישראל

**אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה**

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי בספטמבר 1926 בכפר הנוצרי ניר צואוי שבהונגריה למשפחה בת חמישה אחים ואחיות. למדתי בבית הספר הנוצרי בכפר, היתה לי ילדות מאושרת. שתי אחיותי התגוררו בעיר סמוכה, הן היו נשואות עם ילדים, אחי שירת בצבא ואני התגוררתי עם הורי ואחי השני.

**נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה**

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביונדראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):

לקראת שנת 1944 הרגשנו את בוא המלחמה, בכפר החלו לפעול כנגדנו, גנבו לאבי את הקיטל ועוד. כשהגיעו הגרמנים לכפר ברח אחי ליער, את אחיותי שהתגוררו בעיר שלחו לגטו ואותנו לקחו לגטו מטיסלקה שהם שהינו למשך חודש וחצי.

הגרמנים הובילו אותנו לבית הקברות, הם העמידו אותנו בשורות והכניסו אותנו לאוהל שהוקם שם. הם הפשיטו אותנו וערכו עלינו חיפוש לראות אם יש לנו זהב. היינו ערומים לגמרי האחד ליד השני, ליד הורים וחברים לתנועה. כשהגיעו אליי היה שוטר שהכיר אותי, למזלי הוא העביר אותי מבלי לערוך עליי חיפוש. היתה בושה גדולה במעמד. לאחר החיפוש דחסו אותנו לקרונות רכבת, כולנו עירומים, הצפיפות היתה אימה. שלחו אותנו לאשוויץ.

הגענו ביום שישי, יום לאחר חג השבועות. כשירדנו מהרכבת צעקו לנו להסתדר בנים לבד ובנות לבד. את הבנות חילקו לשני טורים, טור אחד לחיים וטור אחד למקלחות הגז, למוות. ראיתי את אמי בטור השני רצתי אליה אבל חייל גרמני הושיט את רגלו ואני נפלתי. הוא שלח אותי לטור הראשון. אמי נשלחה למקלחות הגז, גם אבי.

גילחו לנו את השערות מכל גופנו. עמדנו עירומים וירדו טיפות גשם מהתקרה, כך היינו למשך כל הלילה. נשלחתי לבלוק 25, ישנו 12 בנות במיטה של שני מטרים. היו שלוש קומות של מיטות, אם אחת הבנות רצתה לזוז כולנו היינו צריכות לזוז איתה. כל הזמן צעקו עלינו שיהרגו אותנו כמו את ההורים שלנו, היינו מאוד מבוהלות.

מחוץ לבלוק תמיד שכבו אנשים, הייתי תמימה וחשבתי שהם ישנים, אבל אחר כך ראיתי עגלות שאספו אותם, הם היו מתים. בכל בוקר וערב הועמדנו בטורים למשך ארבע שעות, הגרמנים היו עוברים ונותנים לנו מכות, אם מישהו היה מתעלף היו לוקחים אותו ויותר לא ראינו אותו. פעם אחת התעלפתי, מהר הרימו אותי ועמדתי עוד לפני שהגרמני הגיע. מי שלא עמד טוב היו אומרים לו לשבת על הברכיים עם ידיים למעלה. על ידיים שמו לו לבנים, אם היה מתעלף היו שופכים עליו מים.

בכמה פעמים שהלכנו להתרחץ היו גונבים לנו את הבגדים. היינו שוכבים במיטה ומתכסים בשמיכה עד שגם אותה היו לוקחים לנו. כל הזמן היינו צריכים להסתיר את גופנו בידיים.

לא היה לנו אוכל, קבלנו בקושי 200 גרם לחם ומרק עדשים לא אכיל. כל הזמן שתיתי קפה שחור. מנגלה היה מגיע ובוחר בכל פעם עשרים בנות יפות עם עיניים כחולות. הוא בחר גם בי.

עמדתי עם הבנות וניגשה אליי מישהי שהתלוותה אליו, היא שאלה אותי לשמי וכשאמרתי לה הסתבר שיש לנו את אותו השם. היא שאלה מאיפה אני ועניתי שמהונגריה אבל אבי מצ'כיה. היא הבטיחה לי שתשמור עליי. היא הלכה למנגלה ואמרה לו שלא יקח אותי כי אני קטנה מידי והוא הוציא אותי. אחר כך היא סיפרה לי שאת הבנות לוקחים לחיילים גרמנים ולאחר מכן הורגים אותן.

כך, בכל פעם שמנגלה היה בוחר אותי היא היתה מוציאה אותי. פעם אחת בחרו נשים לבלוק עשר שם עשו ניסויים בבני אדם, גם הפעם כשבחרו בי היא הצילה אותי.

יום אחד בחרו כ-600 נשים, היא אמרה לי להיכנס לקבוצה כי מוציאים את הבנות למחנה עבודה שם יהיה יותר טוב. כך יצאתי מאשוויץ לאחר שלושה וחצי חודשים.

נלקחתי למחנה טפליצה שונו, שם עבדתי בבית חרושת לפצצות. היינו עשרים בנות שקראו לנו טראנספור, עבדנו מאוד קשה, הרמנו ארגזים כבדים. כשנשאר קצת אוכל היו קוראים לנו לאכול.

לא הסתדרתי בבית החרושת, היו שם חומרים מסוכנים שגרמו לפי להיעשות כחול ולכן הוציאו אותי ומשם. במחנה היו נשמעות הפצצות רבות. הגרמנים היו מסתתרים בבורות ורק אם היה מקום היו נותנים גם לנו להסתתר, אם לא אז היינו נשארות בחוץ.

**אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ**

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):



כשהגיעו האמריקאים לשחרר אותנו יצאנו מהמחנה. אני חזרתי להונגריה לכפר בו גדלתי. שבועיים לאחר מכן חזר אחי. אחי השני שהתחבא ביער נהג לאכול עשבים ופטריות, כשהאמריקאים הגיעו הם חילקו אוכל ואחי אכל אך גופו לא עמד בכך והוא נפטר. אחיותי שגרו בעיר נרצחו בגטו. לכפר הגיעו רק עוד שלוש בנות מלבדנו, כל יהודי הכפר ניספו. אחי ואני קיבלנו חזרה את ביתנו על כל רהיטיו אך לא קיבלנו את עדר העיזים, שכנינו מכרו אותו בזמן המלחמה. שהינו בכפר למשך כחצי שנה ולאחר שביתנו נפרץ החלטנו לעזוב. בשנת 1946 יצאנו אחי ואני ברכבת עד לגבול יוגוסלביה. שם עלינו לאוניה "כנסת ישראל" והפלגנו ארצה יחד עם עוד 4000 נוסעים. כשהגענו לנמל חיפה נעצרנו על ידי הבריטים, הם זרקו עלינו רימוני עשן ולקחו את בגדינו. נשארתי רק עם מכנסיי ושוב חוותי את ההשפלה. נשלחנו למחנה בקפריסין, שם שהינו למשך כמעט שנה. במחנה הכרתי את בעלי לעתיד, גם הוא ניצול שואה שחווה דברים קשים. הוא ניצל בנס לאחר שנלקח ליער ועמד בשורת המוות, הוא נורה רק באצבעו ולאחר שנפל לבור העמיד פני מת וכך הוא ניצל. לאחר כמעט שנה במחנה ערכו הגרלה מי יעלה לאוניה לישראל. אחי ואני זכינו. אחי נתן את מקומו לבעלי ויחד עלינו ארצה.

### נא ספרי על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

הגענו לרחובות ושכרנו דירה בעיר. נישאנו והקמנו בית יהודי דתי. יש לנו ארבעה ילדים 18 נכדים ו- 34 נינים. בעלי נפטר לאחר ארבעים שנות נישואין. גם אחי שעלה ארצה מאוחר יותר נפטר, הוא לא הקים משפחה. לימים נסעתי לביקור עם ילדי בהונגריה בכפר בו גדלתי לאושוויץ אינני מסוגלת לחזור.

ראיון: שאולי אורפלי  
כפר סבא. יוני 2010

עריכה: עדי מלכא